

Arrest

nr. 299 462 van 3 januari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CETINKAYA, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 mei 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2022 werd ingediend door:

L., S. Y. (..)

nationaliteit: China

geboren te Lianjiang, Fujian op (..)1963

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 04.11.2002 een visumaanvraag type D indient op basis van haar Belgische echtgenoot. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd op 14.02.2003. Betrokkene wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 13.05.2003 en op 13.10.2003 van een identiteitskaart voor vreemdelingen, op 30.06.2008 vervangen door een C-kaart, geldig tot 03.06.2013. Reeds op 26.10.2006 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen mevrouw en haar Belgische echtgenoot en op 24.11.2008 hertrouwd betrokkene met haar eerste echtgenoot, dhr. L. G. (..). Hij dient een visumaanvraag in op basis van echtgenote die goedgekeurd wordt op 08.01.2010. Haar echtgenoot wordt in het bezit gesteld van een A-kaart op 04.01.2011, die eenmaal verlengd wordt tot 28.12.2012. Echter, op 04.01.2012 verklaart de rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen haar huwelijk met de Belgisch onderdaan nietig. Het verblijfsrecht van mevrouw en haar echtgenoot wordt ingetrokken bij beslissing dd. 23.08.2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 14.03.2013. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van bijna tien jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Op 02.04.2013 dient betrokkene een aanvraag 9bis in die echter niet in overweging genomen wordt door de stad Antwerpen op 05.07.2013 omwille van een negatieve woonstcontrole. Haar echtgenoot wordt door onze diensten naar China gerepatrieerd op 02.05.2013.*

*Betrokkene haalt aan dat haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot oprecht was en met de belangen van haar kinderen voor ogen, opnieuw met haar eerst echtgenoot is gehuwd. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het huwelijk tussen L. (..) en C. (..) werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref AR xxxx/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”.*

Betrokkene beweert dat zij vreest gevisieerd te worden door de Chinese overheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor visering vanwege de Chinese overheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij bij een terugkeer in armoede terecht zal komen aangezien zij in China niet meer zou kunnen terugvallen op personen om voor haar te zorgen en dat zij er niet meer over een netwerk zou beschikken. Zij zou geen contacten meer hebben met haar land van herkomst omdat zij reeds achttien jaar geleden vertrokken is uit China. Ze als alleenstaande vrouw dient terug te keren naar China – legt een echtscheidingsvonnis voor. Echter, allereerst merken we op dat betrokkene op 24.11.2008 terugkeerde naar China om er in het huwelijk te treden met de heer L.

G. (...). Dit wijst niet op een situatie waarin er geen banden meer met China zouden zijn. Evenmin toont betrokkene aan dat zij eventueel nood heeft aan bijkomende zorgen van derden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim veertig jaar in China en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat de COVID-pandemie lelijk huisgehouden zou hebben in China waardoor zij niet kan verwachten dat vrienden haar zouden opnemen nu de pandemie het land een financiële kater bezorgd zou hebben. Het gaat hier bovendien om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bovendien moet de corona-pandemie vooralsnog worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat haar reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020).

We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Chinese onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar China terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Het feit dat haar zoons de Belgische nationaliteit hebben verworven en met hun gezin in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij ze erop wijst dat zij samenwoont met haar Belgische zoon en kleinkinderen, dat zij hier verblijft sinds 2002 en in het bezit was een verblijfstitel waardoor zij hier haar leven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat twee zoons van betrokkene in België wonen en over de Belgische nationaliteit beschikken

en dat betrokkene is ingeschreven op het adres van haar oudste zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet echter noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu wordt geen enkel bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid voorgelegd. Betrokkene beperkt zich tot het voorleggen van de Belgische identiteitskaarten van haar zoons en de geboorteaktes van haar kleinkinderen. Hieruit blijkt echter niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, ze slechts bij huidige aanvraag 9bis enkel een arbeidsovereenkomst voor die dateert uit 2004.

Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde. Het lange legale verblijf van betrokkene was bekomen op frauduleuze gronden, namelijk door het aangaan van een schijnhuwelijk op basis waarvan zij ten onterechte een verblijfsvoordeel van bijna tien jaar had. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Haar verblijfsrecht werd ingetrokken op 23.08.2012 en sinds 27.03.2013 (intrekking van haar bijlage 35) verblijft betrokkene illegaal in België. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het huwelijk tussen L. (...) en C. (...) werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref AR xxxxxx/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds lang in België zou verblijven, waarvan tien jaar legaal, dat er sprake zou zijn van een uitgebreide integratie, dat zij hier tewerkgesteld zou zijn geweest in het verleden, dat zij tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben, dat zij reeds achttien jaar in België zou verblijven, dat zij zich de taal eigen gemaakt zou hebben, dat zij zich wel degelijk aangepast zou hebben aan onze levenswijze, dat zij zich volledig geïntegreerd zou hebben, dat zij veel moeite gedaan zou hebben sinds haar aankomst in België, dat zij zou beschikken over een attest van inburgering en certificaten Nederlands en dat zij een arbeidsovereenkomst dd. 17.07.2004) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Doch dient er op gewezen te worden dat mevrouw zich nog niet volledig heeft geïntegreerd. Uit het dossier blijkt

dat de vorige beslissing 9bis niet werd betekend door mevrouw, met als reden dat ze geen Nederlands begrijpt."

1.3. Op 25 mei 2023 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: L., S. Y. (..)

geboortedatum: (..)1963

geboorteplaats: Lianjiang, Fujian

nationaliteit: China

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen minderjarige kinderen in het dossier.

Het gezins- en familieleven : betrokkene haalt aan dat haar zonen, hier in België verblijven, doch werd de verwantschap met deze personen niet aangetoond. verder dient er opgemerkt te worden dat het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : geen recente medische attesten voorgelegd waaruit zou blijken dat ze niet in staat is te reizen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgende middelen aan, gericht tegen de eerste bestreden beslissing:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 06.07.2022 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in огenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoekster haalde in haar aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekster.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist op 25.05.2023 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en de actuele situatie te onderzoeken en beoordelen of zij al dan niet kan terugkeren zonder enig gevaar te lopen en op basis daarvan een beslissing te nemen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Men weigert een onderzoek te voeren gezien verzoekster geen begin van bewijs zou hebben voorgelegd m.b.t. haar problemen in China. Het is echter algemene kennis dat de Chinese overheid zijn eigen bevolking, doch ook buitenlanders afluistert via social media en elektronica. Gezien dit algemene kennis betreft, leek het voor verzoekster niet nodig om hiervan begin van bewijs te leveren.

Door dit niet te onderzoeken of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Men verwijt verzoekster dat men naar algemeenheden verwijst en geen begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij heeft zelfs geen onderzoek gevoerd.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Men heeft dit hier echter nagelaten hoewel deze procedure enige tijd heeft in beslag genomen. Tevens dient men ook rekening te houden met de integratie in de gemeenschap die gedurende haar uitzonderlijk lang verblijf heeft plaats gevonden. Geen rekening houden met haar maximale inzet om bij te dragen in onze maatschappij, haar wil om volop te integreren en de vele jaren legaal verblijf is een sehending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het kan tevens niet verweten worden aan verzoekster dat de procedure zo vele jaren in beslag genomen heeft. Verzoekster is nooit bij de pakken blijven zitten en heeft zich ten volle trachten te integreren. Het is dan ook flagrant fout om met deze elementen en het geheel ervan, helemaal geen rekening te houden (gelet op de ontvankelijkheidsfase) en al haar inspanningen en jarenlange integratie teniet te doen zonder enig overweging.

Bovendien verwijst verwerende partij naar de nietigverklaring van het tweede huwelijk van verzoekster en het feit dat zij bewust de Belgische overheid heeft willen misleiden. Dit is echter niet het geval. Het huwelijk met haar Belgische echtgenoot was oprecht ondanks het feit dat de nietigverklaring tussenkwam. De nietigverklaring is bovendien slechts uitgesproken nadat partijen reeds enige tijd gescheiden waren (+/- 6 jaar) en nadat verzoekster opnieuw huwde met haar 1ste echtgenoot (4 jaar na dit huwelijk).

Verzoekster heeft de Belgische overheid niet willen misleiden. Nadat haar tweede huwelijk op de klippen liep en de echtscheiding werd uitgesproken, werd zij onder druk gezet door haar beide kinderen om haar eerste huwelijk, met hun vader, een nieuwe kans te geven. Verzoekster stond hiervoor niet te springen, doch ging in op de vraag van haar kinderen en trad opnieuw in het huwelijk met haar 1ste echtgenoot in 2008 (+/- 2 jaar na de echtscheiding).

Er wordt haar in huidige beslissing verweten dat zij dit met opzet deed, niets is minder waar. Haar (ex-)echtgenoot heeft sinds zijn repatriëring geen contact meer met verzoekster en heeft zelfs een nieuwe partner, reden waarom de echtscheiding werd ingeleid en ondertussen reeds werd uitgesproken.

Er wordt haar ook verweten nog contacten te hebben in China en hier nog personen te hebben waarop zij kan terugvallen gezien zij in 2008 ook terug ging voor haar huwelijk en dit zonder problemen. Op dat moment trad zij opnieuw in het huwelijk met haar 1e echtgenoot en kon zij ook op hem terugvallen om er tijdelijk te verblijven.

Gezien de echtscheiding en het feit dat haar ex-echtgenoot een nieuwe partner heeft, kan zij op dit moment niet op hem terugvallen. Bovendien heeft zij sinds 2003 het land verlaten en ook haar enige en korte terugkeer naar China dateert reeds van 2008, 15 jaar geleden.

Het feit dat verwerende partij ook blijft teruggrijpen naar gedateerde informatie bevestigt nogmaals dat verwerende partij onzorgvuldig met het dossier is omgegaan. Men kan er niet vanuit gaan dat verzoekster opnieuw bij haar ex-echtgenoot kan aankloppen voor opvang gezien zij reeds enige tijd gescheiden leven en de echtscheiding ook werd bekrachtigd.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984).

Men stelt tevens dat zij handelde in strijd met de openbare orde. Verzoekster werd nooit strafrechtelijk veroordeeld en kan/kon dan ook geen actie terzake ondernemen. Het is voor haar onmogelijk om voor een nietigverklaring van een huwelijk herstel in eer en rechten aan te vragen. Dit betreft een burgerlijke procedure en zal ten allen tijde aan haar verweten kunnen worden zonder dat verzoekster hiertegen nog verweer kan voeren. Bovendien benadrukt verzoekster dat dit huwelijk wel degelijk oprecht was (cfr supra).

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar China om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België! Bovendien verblijven de hinderen van verzoekster in België en heeft zij in China niemand meer om op terug te vallen. Er wordt gemotiveerd dat zij in 2008 ook kon terugkeren zonder enig probleem, doch laat wel na te motiveren dat zij bij haar toenmalige echtgenoot kon verblijven naar aanloop van het huwelijk. Ondertussen leven partijen reeds 10 jaar gescheiden (sinds zijn repatriëring in 2013) en heeft haar toenmalig echtgenoot ook de echtscheiding opgestart gezien hij een nieuwe relatie heeft.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kan toch niet terugkeren naar China om aan te tonen dat zij in China in een mensonwaardige situatie terecht komen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid, haar doorgedreven integratie en langdurige procedure(s) geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kan leiden tot regularisatie van haar verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden."

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen!

Men haalt de redenen opgesomd in deze alinea zelf reeds aan om de onontvankelijkheid aan te tonen. Gezien verwerende partij deze elementen zelf reeds aanhaalt in de onontvankelijkheidsfase, is het zeer onlogisch om mee te delen dat deze enkel in de gegrondheidsfase kunnen aanvaard worden.

Zo wordt in de onontvankelijkheidsbeslissing verwezen naar het arbeidscontract dat verzoekster heeft gehad. Hiervan werd meegedeeld dat

"We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, ze slechts bij huidige aanvraag 9bis enkel een arbeidsovereenkomst voor die dateert uit 2004. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde."

Zij heeft echter met deze arbeidsovereenkomst gewerkt van 2004 van 2013, tot op het moment dat haar verblijfsrecht werd ingetrokken. Gezien zij 9 jaar bij dezelfde werkgever tewerkgesteld was, is het ook zeer logisch dat er maar 1 arbeidsovereenkomst wordt neergelegd.

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekster.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Bovendien blijft men aan verzoekster haar schijnhuwelijk verwijten. Verzoekster weet dat haar tweede huwelijk nietig werd verklaard maar blijft verdedigen dat dit wel degelijk een oprecht huwelijk was. Zij huwde ook pas 2 jaar na haar echtscheiding, op verzoek van haar kinderen, met haar 1ste echtgenoot.

Gezien zij geen strafrechtelijke veroordeling opliep, is het voor haar zeer moeilijk om een aanvraag tot herstel in eer en rechten in te dienen, zij heeft nooit de intentie gehad om de Belgische overheid te misleiden en zij zal zich ook nooit kunnen verdedigen tegen deze argumentatie, terwijl een persoon die strafrechtelijk veroordeeld werd steeds de mogelijkheid heeft om zijn strafblad te wissen.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem. Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat verzoekster kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in diende teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al meer dan 2 decennia in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dit werd hierboven ook reeds aangehaald.

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Men weigert een onderzoek te voeren gezien verzoekster geen begin van bewijs zou hebben voorgelegd m.b.t. haar problemen in China. Het is echter algemene kennis dat de Chinese overheid zijn eigen bevolking, doch ook buitenlanders afluistert via social media en elektronica. Gezien dit algemene kennis betreft, leek het voor verzoekster niet nodig om hiervan begin van bewijs te leveren.

Door dit niet te onderzoeken of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Men verwijt verzoekster dat men naar algemeenheden verwijst en geen begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij heeft zelfs geen onderzoek gevoerd.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen
Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik in een mensonterende of vernederende situatie terecht te komen in haar land van herkomst en kan dan ook niet terugkeren. Zij verblijft ondertussen reeds meer dan 20 jaar op het Belgische grondgebied. Zij heeft zich de taal eigen gemaakt en vreest dat zij gevisieerd zal worden door de regering na haar lange afwezigheid. China is een land dat haar burgers controleert en monitort via social media en hun online activiteiten. Verschillende mensenrechtenorganisaties bevestigen dat de controle die China over zijn burgers uitoefent, buiten proportie zijn.

Deze controle reikt ver. Verschillende sites zijn geblokkeerd, via technologie wordt men afgeluisterd. De situatie in China is alles behalve rooskleurig. Het Chinees regime wil de controle, die ze over hun burgers uitoefenen, terug uitbreiden en dit is één van de meeste repressieve autoriteiten die er momenteel zijn. De vrijheid van de burgers wordt hierdoor steeds meer en meer ingeperkt. Een controle over een bepaalde bevolkingsgroep kan enkel wanneer hiertegen geen opstand gebeurt. De controle reikt zeer ver en gaat over (social) media en persoonlijk leven. Er worden sites geblokkeerd. Zij dulden dan ook geen tegendraads gedrag.

Verzoekster verblijft reeds lange tijd in België en zij heeft een verwestering doorgemaakt. Hierdoor zal de controle over verzoekster vermoeilijkt worden en zal zij een bedreiging vormen voor het Chinees regime. Gelet op haar verblijf in België, zal zij hieraan niet kunnen wennen en kan zij onmogelijk terugkeren.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft in België een onderkomen bij haar kinderen en kleinkinderen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terechtkomen gezien zij daar niet meer kan terugvallen op personen die voor verzoekster kunnen zorgen. Haar familie woont in België en zorgt hier al jaar en dag voor haar. Zij heeft al haar andere familieleden en kennissen 20 jaar geleden achter gelaten en heeft hier sindsdien er geen enkel contact meer mee. Hierdoor kan zij hen dan ook onmogelijk aanspreken om voor haar te zorgen.

Zij zal als alleenstaande vrouw dienen terug te keren naar China. Zij heeft er niets of niemand meer die voor haar kan zorgen. Alle eerdere contacten die zij in het verleden had zijn verwaterd en zij kan hen dan ook onmogelijk aanspreken en/of bij hen terecht. Ondertussen werd tevens de echtscheiding uitgesproken tussen haar en haar ex-echtgenoot. Die relatie is onmogelijk geworden en ook daar kan ze derhalve niet langer terecht.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar China.

Verzoekster heeft schrik in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in haar land van herkomst en kan niet terugkeren.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de situatie voor verzoekster wel degelijk erbarmelijk is indien zij dient terug te keren.

Indien zij dient terug te keren, zal zij terugkeren als alleenstaande vrouw en zal zij op niemand kunnen terugvallen.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen.

Verzoekster verblijft al sinds 2003 in België en is in 2008 een laatste maal en slechts zeer kort in haar land van herkomst geweest.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp. Verzoekster dient als alleenstaande vrouw terug te keren.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Dat een terugkeer naar China onmogelijk is voor verzoekster gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Zij is in 2003 in België toegekomen.

Verzoekster valt als gezin, dit met haar kinderen, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar China vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel en dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). Haar kinderen verblijven in België en hebben legaal verblijf en de Belgische nationaliteit.

Zij kan dan ook niet terugkeren naar China, gezien zij haar land van herkomst niet meer kan betreden zonder het risico en de vrees voor haar leven.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechts wege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder door wegen.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Uit het dossier kan niet afgeleid worden dat dit naar behoren werd uitgevoerd.

In het dossier van verzoekster dient men rekening te houden met:

- Haar langdurig, deels legaal, verblijf
- Haar blijk van integratie
- Het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd
- Legaal verblijf van haar kinderen, kleinkinderen,
- Tewerkstelling en tewerkstellingsmogelijkheden

Verzoekster heeft twee zonen die in België verblijven en die tevens de Belgische nationaliteit hebben. Haar zoon Yang heeft ondertussen een eigen gezin, samen met zijn echtgenote en 3 kinderen. Zijn echtgenote beschikt tevens over een verblijfsrecht in België.

Het is haar zoon Yang die tevens zijn moeder in huis heeft genomen na de scheiding waardoor zij sindsdien deel uitmaakt van zijn kerngezin.

Verzoekster beschikte gedurende ettelijke jaren, over een Belgische verblijfstitel. Zij verblijft hier reeds sinds 2003 en heeft dan ook een leven uitgebouwd op Belgische bodem. Dit is een vaststaand feit waarmee ten volle rekening moet mee gehouden worden.

Verzoekster verblijft momenteel bij haar zoon Yang en zijn gezin, zijn echtgenote en 3 hinderen van resp. 11, 7 en 4 jaar:

- S. Y. Q. (..), geboren op 10.01.2012 te Deurne
- D. B. (..), geboren op 17.05.2016 te Deurne
- N. J. Y. (..), geboren op 24.08.2019 te Brasschaat

Het volledige gezin van haar zoon beschikt over een verblijfsrecht en haar zoon beschikt reeds over de Belgische nationaliteit. Hetzelfde geldt voor haar andere zoon.

Ze mocht ondertussen ook een nieuwe kleindochter verwelkomen, nl. P. N. L. (..), geboren op 09.11.2021. Volgens artikel 205 van ons burgerlijk wetboek blijven kinderen, ook indien zij gehuwd zijn, levensonderhoud verschuldigd aan hun ouders en eventuele grootouders. Ook schoonzonen en schoondochters zijn in principe onderhoudsplichtig ten aanzien van hun behoeftige schoonouders.

Verzoekster heeft momenteel geen eigen middelen of inkomsten waardoor zij in een staat van behoeftigheid leeft en beroep doet op haar zoon om een menswaardig leven te lijden. Hierdoor wordt de afhankelijkheidsrelatie tussen moeder en zoon reeds aangetoond.

Indien verzoekster dient terug te keren naar China, zal dit een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar China.

Bovendien heeft zij een eigen sociaal leven uitgebouwd, in de nabijheid van haar familie. Zij heeft van 2004 tot 2013 tewerkstelling gehad. Hierdoor heeft zij een grote vriendenkring uitgebouwd. Bovendien heeft zij zich ondertussen het Nederlands eigen gemaakt.

Om haar integratie te bespoedigen heeft zij naast een tewerkstelling, ook verschillende inburgeringsactiviteiten afgewerkt waardoor zij momenteel beschikt over een attest van inburgering en certificaten Nederlands.

Voor verzoekster is het dan ook niet mogelijk in China een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht familieleven kan leiden met haar kinderen en diens familie, die momenteel instaat voor de opvang en zorg van verzoekster.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. Waar verzoekende partij de "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoert, wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en waarom. Het louter aanhalen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur voldoet aan voorgaande niet en het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS

30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.9. Verzoekende partij herhaalt dat zij bij terugkeer naar het herkomstland dreigt te worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

In de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene beweert dat zij vreest geviséerd te worden door de Chinese overheid indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor visering vanwege de Chinese overheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zij bij een terugkeer in armoede terecht zal komen aangezien zij in China niet meer zou kunnen terugvallen op personen om voor haar te zorgen en dat zij er niet meer over een netwerk zou beschikken. Zij zou geen contacten meer hebben met

haar land van herkomst omdat zij reeds achttien jaar geleden vertrokken is uit China. Ze als alleenstaande vrouw dient terug te keren naar China – legt een echtscheidingsvonnis voor. Echter, allereerst merken we op dat betrokkene op 24.11.2008 terugkeerde naar China om er in het huwelijk te treden met de heer L. G. (...). Dit wijst niet op een situatie waarin er geen banden meer met China zouden zijn. Evenmin toont betrokkene aan dat zij eventueel nood heeft aan bijkomende zorgen van derden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim veertig jaar in China en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verwerende partij heeft uiteengezet dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, en dat verzoekende partij haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs. Dit strookt met de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM er moet worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een persoon, ingevolge een bestreden beslissing, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Verzoekende partij diende haar beweringen dan ook te onderbouwen met een begin van bewijs. Zij diende concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verwerende partij heeft, op goede gronden, vastgesteld dat verzoekende partij zich *in casu* beperkte tot loutere beweringen en zij derhalve geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn. Zij heeft geïd dat loutere beweringen niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Met haar betoog dat de verwerende partij de situatie in haar land van herkomst had moeten onderzoeken slaagt zij er geenszins in de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van voormelde motivering aan te tonen. Met een loutere verwijzing naar *“de situatie in haar land van herkomst”* alsook het betoog dat het algemeen geweten is dat de Chinese overheid haar burgers afluistert en haar bewering dat zij een verwestering heeft doorgemaakt, slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat zij persoonlijk een risico loopt op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar China.

Verwerende partij heeft ook uiteengezet waarom zij de bewering van verzoekende partij dat zij in haar land van herkomst in armoede zal terechtkomen niet aannemelijk acht. De Raad benadrukt dat wanneer blijkt dat een vreemdeling een zeer groot deel van zijn leven heeft doorgebracht in het herkomstland alsook dat hij zich kan wenden tot IOM voor ondersteuning bij terugkeer, de verwerende partij geenszins kennelijk onredelijk oordeelt dat verzoekende partij met haar jarenlang verblijf in België niet aantoonde dat zij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland omdat zij anders dreigt in onmenselijke omstandigheden terecht te komen. Verzoekende partij die 60 jaar is en pas op 39-jarige leeftijd naar België is gekomen en bovendien ook nog teruggekeerd is naar China in tussentijd toont geenszins aan waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar het herkomstland waar zij geboren en getogen is, waarvan zij de taal spreekt en alwaar zij in een legale situatie en dus zekere situatie zal zitten waar zij legaal kan werken en op die manier in haar levensonderhoud voorzien, al dan niet mits hulp van de organisatie waarvan de verwerende partij melding maakt of van haar familiaal of sociaal netwerk waarvan mag aangenomen worden dat zij dat nog heeft in China gelet op het feit dat zij het overgrote deel van haar leven aldaar heeft doorgebracht. Bovendien blijkt ook uit niks dat haar familie in België haar vanuit België niet zou kunnen ondersteunen bij terugkeer naar het herkomstland. Het argument dat zij ondertussen

gescheiden is van haar eerste echtgenoot en niet op hem kan terugvallen in China alsook dat zij reeds lang in België verblijft doet aan voorgaande niks af.

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou moeten terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden moet er immers sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en er blijkt niet dat dit *in casu* het geval is. De bewering van verzoekende partij dat haar socio-economische situatie in China niet goed zal zijn, is hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat zij dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Waar verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheden vormen wijst de Raad erop dat de verwerende partij dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd: *“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 04.11.2002 een visumaanvraag type D indient op basis van haar Belgische echtgenoot. Deze visumaanvraag wordt goedgekeurd op 14.02.2003. Betrokkene wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 13.05.2003 en op 13.10.2003 van een identiteitskaart voor vreemdelingen, op 30.06.2008 vervangen door een C-kaart, geldig tot 03.06.2013. Reeds op 26.10.2006 wordt de echtscheiding uitsproken tussen mevrouw en haar Belgische echtgenoot en op 24.11.2008 hertrouwd betrokkene met haar eerste echtgenoot, dhr. L. G. (...). Hij dient een visumaanvraag in op basis van echtgenote die goedgekeurd wordt op 08.01.2010. Haar echtgenoot wordt in het bezit gesteld van een A-kaart op 04.01.2011, die eenmaal verlengd wordt tot 28.12.2012. Echter, op 04.01.2012 verklaart de rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen haar huwelijk met de Belgisch onderdaan nietig. Het verblijfsrecht van mevrouw en haar echtgenoot wordt ingetrokken bij beslissing dd. 23.08.2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 14.03.2013. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van bijna tien jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Op 02.04.2013 dient betrokkene een aanvraag 9bis in die echter niet in overweging genomen wordt door de stad Antwerpen op 05.07.2013 omwille van een negatieve woonstcontrole. Haar echtgenoot wordt door onze diensten naar China gerepatriëerd op 02.05.2013.*

*Betrokkene haalt aan dat haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot oprecht was en met de belangen van haar kinderen voor ogen, opnieuw met haar eerst echtgenoot is gehuwd. Doch deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het huwelijk tussen L. (...) en C. (...) werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref AR xxxxx/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. en: “Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde. Het lange legale verblijf van betrokkene was bekomen op frauduleuze gronden, namelijk door het aangaan van een schijnhuwelijk op basis waarvan zij ten onterechte een verblijfsvoordeel van bijna tien jaar had. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Haar verblijfsrecht werd ingetrokken op 23.08.2012 en sinds 27.03.2013 (intrekking van haar bijlage 35) verblijft betrokkene illegaal in België. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v.Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de*

vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Het huwelijk tussen L. (...) en C. (...) werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref AR xxxxxx/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds lang in België zou verblijven, waarvan tien jaar legaal, dat er sprake zou zijn van een uitgebreide integratie, dat zij hier tewerkgesteld zou zijn geweest in het verleden, dat zij tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben, dat zij reeds achttien jaar in België zou verblijven, dat zij zich de taal eigen gemaakt zou hebben, dat zij zich wel degelijk aangepast zou hebben aan onze levenswijze, dat zij zich volledig geïntegreerd zou hebben, dat zij veel moeite gedaan zou hebben sinds haar aankomst in België, dat zij zou beschikken over een attest van inburgering en certificaten Nederlands en dat zij een arbeidsovereenkomst dd. 17.07.2004) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Doch dient er op gewezen te worden dat mevrouw zich nog niet volledig heeft geïntegreerd. Uit het dossier blijkt dat de vorige beslissing 9bis niet werd betekend door mevrouw, met als reden dat ze geen Nederlands begrijpt.”

Verzoekende partij gaat er met haar betoog over haar legaal verblijf en integratie geheel aan voorbij dat zij haar verblijf op frauduleuze gronden had bekomen, met name door het aangaan van een schijnhuwelijk. Zij kan dan ook bezwaarlijk verwijzen naar een legaal verblijf (zie ook bespreking lager). Waar de verzoekende partij voorts voorhoudt dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur, integratie en werkbereidheid buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland is uiteraard niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

2.11. Waar verzoekende partij nog betoogt dat *“deze procedure enige tijd heeft in beslag genomen.”* en *“(h)et kan tevens niet verweten worden aan verzoekster dat de procedure zo vele jaren in beslag genomen heeft”* ziet de Raad niet in waarop de verzoekende partij doelt. Nogmaals herhaalt de Raad dat verzoekende partij in het verleden een verblijf heeft bekomen op frauduleuze gronden dat reeds op 23 augustus 2012 werd ingetrokken (na nietigverklaring van het huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg op 4 januari 2012) en het beroep hier tegen door de Raad verworpen werd op 14 maart 2013. Op 2 april 2013 heeft verzoekende partij een eerste aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

ingediend die evenwel reeds op 5 juli 2013 niet in overweging werd genomen. De huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend op 6 juli 2022 en afgewezen op 25 mei 2023. Er blijkt niet dat de verwerende partij onredelijk lang gewacht zou hebben met het treffen van een beslissing in eender welke procedure. Bovendien benadrukt de Raad dat verzoekende partij die een schijnhuwelijk is aangegaan om verblijfsrecht te bekomen niet dienstig kan voorhouden niet geweten te hebben dat haar verblijf vanaf de start steeds frauduleus en derhalve onrechtmatig was (zie ook bespreking lager).

2.12. Verzoekende partij is voorts geenszins ernstig waar zij voorhoudt dat zij de Belgische overheid nooit heeft willen misleiden. Zij gaat daarmee compleet voorbij aan het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 4 januari 2012. De rechtbank van eerste aanleg oordeelde: *“Bij vonnis van de derde B kamer van deze rechtbank dd. 25 september 2006 werd de echtscheiding door onderlinge toestemming uitgesproken tussen verweerders.*

De ontbinding van het huwelijk door echtscheiding staat evenwel de nietigverklaring van het huwelijk niet in de weg. De rechtsgrond en de gevolgen van beide vorderingen verschillen fundamenteel.

Met de echtscheiding wordt een huwelijk slechts ontbonden, terwijl de nietigverklaring van het huwelijk terugwerkt tot op het moment van het aangaan ervan, zodat het geacht wordt nooit te hebben bestaan (..)

Uit het geheel van de dossiergegevens (waaronder de voorgelegde stukken) en de chronologie van de gebeurtenissen blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat verweerders bij het aangaan van hun huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Het valt trouwens op dat verweerders in hun conclusie volkomen voorbijgaan aan de vaststelling dat verweerster opnieuw is gehuwd met haar eerste Chinese echtgenoot (..)

Uit de visumaanvraag blijkt dat (..) beweert dat zijn zonen zouden hebben aangedrongen op een nieuw huwelijk tussen hem en verweerster. Ook verweerster verklaart dit op 15 juli 2009. Uit de verklaringen van beide zonen blijkt echter dat deze pas in de loop van 2010 vernamen dat hun ouders opnieuw gehuwd waren.

Verweerders beoogden via hun huwelijk uitsluitend een verblijfsrecht in België te bekomen voor verweerster en bij uitbreiding voor haar eerste echtgenoot (..)

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde, zodat de vordering tot nietigverklaring gegrond is.”

Door de vaststellingen omtrent de nietigverklaring van haar huwelijk opnieuw in vraag te stellen schendt de verzoekende partij het gezag van gewijsde van voormeld vonnis. De Raad benadrukt dat het gezag van gewijsde zich uitstrekt tot de onverbrekelijk met het dictum verbonden motieven houdende uitspraak over de tijdens het rechtsgeding betwiste rechtspunten waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren. Het gezag van gewijsde steunt op de noodzakelijkheid te beletten dat eenzelfde betwisting altijd zou blijven duren. Dit gezag brengt onder meer met zich mee dat een door de rechter genomen bindende beslissing achteraf niet meer in vraag mag worden gesteld door de in het geding betrokken partijen (cf. RvS, nr. 233.464 van 14 januari 2016).

De Raad benadrukt verder dat – anders dan wat verzoekende partij voorhoudt – zij naar aanleiding van voormelde procedure bij de rechtbank van eerste aanleg wel degelijk de gelegenheid heeft gehad om verweer te voeren. Bovendien kon zij tegen het vonnis ook nog in beroep gaan.

Dat zij ondertussen geen relatie meer heeft met haar eerste echtgenoot en uit de echt is gescheiden doet verder niks af aan de vaststellingen omtrent haar schijnhuwelijk met haar tweede echtgenoot. Immers wijst dit er enkel op dat de relatie met haar eerste echtgenoot uiteindelijk geen stand heeft gehouden maar daarmee wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen omtrent het aangegaan zijn van een schijnhuwelijk met de tweede echtgenoot om voor zichzelf en uiteindelijk ook voor haar eerste echtgenoot een verblijf te bekomen.

2.13. Waar verzoekende partij betoogt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat integratie en langdurig verblijf een buitengewone omstandigheid uitmaken en verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt, herhaalt de Raad dat het aan de verwerende partij toekomt de opgeworpen argumenten waarom men niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze argumenten effectief blijken te geven van bijzondere moeilijkheden om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Verzoekende partij gaat ook voorbij aan de bewoordingen van artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet dat stelt: *“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag (..)”* hetgeen net de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden benadrukt. Verzoekende partij kan aldus niet overtuigen waar zij stelt dat enkel de opgesomde elementen in artikel 9bis, §2 van de vreemdelingenwet

aanleiding kunnen geven tot een onontvankelijke beslissing wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14.1. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt:

“Het feit dat haar zoons de Belgische nationaliteit hebben verworven en met hun gezin in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij ze erop wijst dat zij samenwoont met haar Belgische zoon en kleinkinderen, dat zij hier verblijft sinds 2002 en in het bezit was een verblijfstitel waardoor zij hier haar leven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat twee zoons van betrokkene in België wonen en over de Belgische nationaliteit beschikken en dat betrokkene is ingeschreven op het adres van haar oudste zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet echter noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu wordt geen enkel bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid voorgelegd. Betrokkene beperkt zich tot het voorleggen van de Belgische identiteitskaarten van haar zoons en de geboorteaktes van haar kleinkinderen. Hieruit blijkt echter niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, ze slechts bij huidige aanvraag 9bis enkel een arbeidsovereenkomst voor die dateert uit 2004.

Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde. Het lange legale verblijf van betrokkene was bekomen op frauduleuze gronden, namelijk door het aangaan van een schijnhuwelijk op basis waarvan zij ten onterechte een verblijfsvoordeel van bijna tien jaar had. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Haar verblijfsrecht werd ingetrokken op 23.08.2012 en sinds 27.03.2013 (intrekking van haar bijlage 35) verblijft betrokkene illegaal in België. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2.14.2. Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoekende partij betoogt dat zij inwoont bij één van haar zonen (en diens gezin) en haar zoon haar financieel ondersteunt, maar zij doet daarmee geen afbreuk aan de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij nagelaten heeft enig bewijs van afhankelijkheid voor te leggen en dat zij zich slechts beperkte tot het voorleggen van de Belgische identiteitskaarten van haar zonen en de geboorteaktes van haar kleinkinderen. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij van haar familie in België bijzonder afhankelijk is in de zin dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Het loutere gegeven dat zij in België op illegale verblijfswijze inwoont bij haar zoon en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partij in België zou dekken, waarvan overigens geen bewijs voorligt, doet niet anders besluiten. Verzoekende partij, die 60 jaar is, maakt niet aannemelijk dat zij – door op illegale wijze te gaan inwonen bij haar zoon en diens gezin – daarmee een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft. Zij betoogt wel dat zij financieel ondersteund wordt door haar zoon, maar, aangenomen dat haar zoon hier bepaalde kosten voor verzoekende partij betaalt, mede ingegeven door haar illegale verblijfssituatie in België, kan niet blijken dat verzoekende partij in het land van herkomst dezelfde steun nodig zal hebben van haar zoon. Immers blijkt dat verzoekende partij die legaal kan verblijven in China aldaar ook kan werken alsook zich kan laten bijstaan door IOM en blijkt evenmin dat zij aldaar geen sociaal of familiaal netwerk meer zou hebben. Gelet op al deze mogelijkheden blijkt niet dat zij aldaar op dezelfde wijze de ondersteuning van haar familie in België nodig zal hebben. De familie in België kan – voor zover verzoekende partij daar nog nood aan heeft in het herkomstland – ook vanuit België ondersteuning verlenen. Zelfs indien er sprake is van sterke emotionele banden tussen verzoekende partij en haar zonen (en hun gezin), blijkt niet dat er bijzondere omstandigheden zijn die

maken dat de constante aanwezigheid van haar zonen (en hun gezin) in het leven van verzoekende partij noodzakelijk is. De contacten tussen verzoekende partij en haar zonen (en hun gezin) kunnen verdergezet worden via moderne communicatiemiddelen, alsook occasionele bezoeken (cf. EHRM, *Khan v Germany*, 23 april 2015, §50; EHRM, *Senchishak v Finland*, 23 maart 2015, § 57: “Even assuming that the applicant is dependent on outside help in order to cope with her daily life, this does not mean that she is necessarily dependent on her daughter who lives in Finland, or that care in Finland is the only option. (..). Moreover, as noted by the Government, the applicant’s daughter can support her financially and otherwise from Finland, (..)” eigen vertaling: Zelfs aangenomen dat de verzoekende partij afhankelijk is van externe hulp ten einde zich te beredderen in het dagelijkse leven, betekent dit niet dat zij noodzakelijk afhankelijk is van haar dochter die in Finland woont, of dat zorg enkel in Finland een optie is. (..). Daarenboven kan de dochter van verzoekende partij haar financieel en anderszins ondersteunen vanuit Finland.).

In casu is er geen sprake van een financiële, materiële, fysieke of emotionele afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van de in België verblijvende familieleden, in die mate dat deze familieleden zich verplicht zouden zien haar te volgen naar het herkomstland om voor haar te zorgen.

2.14.3. Ook wat betreft het privéleven heeft de verwerende partij vooreerst vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde. De Raad merkt op dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij van 2004 tot 2013 tewerkgesteld is geweest in België maar daarmee toont zij hoegenaamd niet aan dat zij op het moment van haar aanvraag in juli 2022 nog diepgaande sociale of professionele banden heeft met de Belgische samenleving, waarbij kan worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Het gegeven dat zij Nederlands zou spreken en inburgeringsactiviteiten heeft gevolgd in het verleden doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.14.4. Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privé- of gezinsleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.14.5. Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in

het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Het EHRM oordeelde eveneens dat wanneer een vreemdeling zich schuldig maakt aan een schending van de migratiewetgeving en zijn verblijf heeft opgebouwd op grond van een frauduleus optreden, wat *in casu* het geval is, er slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM zal kunnen worden weerhouden (EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 90; EHRM 23 september 2022).

Dergelijke uitzonderlijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij – nadat haar verblijfsrecht reeds was ingetrokken wegens fraude – ervoor geopteerd heeft om verder illegaal in België te verblijven en is gaan inwonen bij één van haar zonen en diens gezin en dit thans presenteert als een *fait accompli* aan het bestuur maakt geenszins dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen op disproportionele wijze ingrijpt in dit familieleven. Zoals reeds gesteld blijkt uit niks dat verzoekende partij zich niet zonder de nabijheid van haar familie kan beredderen in het land van herkomst, eventueel met financiële steun vanuit België. De relatie die zij heeft met haar familie in België kan in tussentijd onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van haar familie.

Ook de inspanningen die verzoekende partij zou hebben gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden niet vanaf de aanvang van haar verblijf in België geweten te hebben dat zij op frauduleuze wijze alhier verbleef zodat haar verblijf aldus van meet af aan illegaal was (cfr. EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*). Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het EHRM vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij is pas op 39-jarige leeftijd naar België gekomen. Zij is geboren en getogen in China en heeft aldaar het overgrote deel van haar leven doorgebracht. Aangenomen mag worden dat zij de taal spreekt van haar herkomstland. Uit geen enkel gegeven blijkt voorts dat verzoekende partij niet in China zou kunnen werken en aldaar een sociaal en professioneel leven verderzetten of ontwikkelen. Evenmin toont zij aan dat zij haar opgebouwde sociale contacten in België niet kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

2.15. Verzoekende partij maakt wat betreft haar recht op gezins-/familie- en privéleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.16. Verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt. De Raad wijst erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele “*methode*” of “*werkwijze*” voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.17. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft. Waar zij nog verwijst naar elementen die volgens haar - zoals zou blijken uit Kruispunt-Migratie.be buitengewone omstandigheden zijn - herhaalt de Raad dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op zijn individuele merites wordt beoordeeld en het aan de verwerende partij toekomt te beoordelen of verzoekende partij in haar aanvraag inderdaad blijkt gegeven van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in China in te dienen, hetgeen blijktens de motieven van de eerste bestreden beslissing niet het geval is en verzoekende

partij slaagt er met haar betoog niet in de kennelijke onredelijkheid of feitelijke onjuistheid van deze motieven aan te tonen.

2.18. Uit de voorgaande bespreking van de middelen blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. De middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.19. Verzoekende partij voert volgende middelen in haar verzoekschrift aan tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten:

“III. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Middelen: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van het EVRM

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM, indien verzoekster dient terug te keren naar China.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in het geheel te onderzoeken en met alle elementen rekening te houden!

Eerste middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoekster haalde in haar aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst diende te onderzoeken en dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoekster.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men beslist op 25.05.2023 ook tot een bevel om het grondgebied te verlaten en aldus dient men een onderzoek te verrichten en de actuele situatie te onderzoeken en beoordelen of zij al dan niet kan terugkeren zonder enig gevaar te lopen en op basis daarvan een beslissing te nemen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Men weigert een onderzoek te voeren gezien verzoekster geen begin van bewijs zou hebben voorgelegd m.b.t. haar problemen in China. Het is echter algemene kennis dat de Chinese overheid zijn eigen bevolking, doch ook buitenlanders afluistert via social media en elektronica. Gezien dit algemene kennis betreft, leek het voor verzoekster niet nodig om hiervan begin van bewijs te leveren.

Door dit niet te onderzoeken of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Men verwijt verzoekster dat men naar algemeenheden verwijst en geen begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij heeft zelfs geen onderzoek gevoerd.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Men heeft dit hier echter nagelaten hoewel deze procedure enige tijd heeft in beslag genomen. Tevens dient men ook rekening te houden met de integratie in de gemeenschap die gedurende haar uitzonderlijk lang verblijf heeft plaats gevonden. Geen rekening houden met haar maximale inzet om bij te dragen in onze maatschappij, haar wil om volop te integreren en de vele jaren legaal verblijf is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het kan tevens niet verweten worden aan verzoekster dat de procedure zo vele jaren in beslag genomen heeft. Verzoekster is nooit bij de pakken blijven zitten en heeft zich ten volle trachten te integreren. Het is dan ook flagrant fout om met deze elementen en het geheel ervan, helemaal geen rekening te houden (gelet op de ontvankelijkheidsfase) en al haar inspanningen en jarenlange integratie teniet te doen zonder enig overweging.

Bovendien verwijst verwerende partij naar de nietigverklaring van het tweede huwelijk van verzoekster en het feit dat zij bewust de Belgische overheid heeft willen misleiden. Dit is echter niet het geval. Het huwelijk met haar Belgische echtgenoot was oprecht ondanks het feit dat de nietigverklaring tussenkwam. De nietigverklaring is bovendien slechts uitgesproken nadat partijen reeds enige tijd gescheiden waren (+/- 6 jaar) en nadat verzoekster opnieuw huwde met haar 15de echtgenoot (4 jaar na dit huwelijk).

Verzoekster heeft de Belgische overheid niet willen misleiden. Nadat haar tweede huwelijk op de klippen liep en de echtscheiding werd uitgesproken, werd zij onder druk gezet door haar beide kinderen om haar eerste huwelijk, met hun vader, een nieuwe kans te geven. Verzoekster stond hiervoor niet te springen, doch ging in op de vraag van haar kinderen en trad opnieuw in het huwelijk met haar 1ste echtgenoot in 2008 (+/- 2 jaar na de echtscheiding).

Er wordt haar in huidige beslissing verweten dat zij dit met opzet deed, niets is minder waar. Haar (ex-)echtgenoot heeft sinds zijn repatriëring geen contact meer met verzoekster en heeft zelfs een nieuwe partner, reden waarom de echtscheiding werd ingeleid en ondertussen reeds werd uitgesproken.

Er wordt haar ook verweten nog contacten te hebben in China en hier nog personen te hebben waarop zij kan terugvallen gezien zij in 2008 ook terug ging voor haar huwelijk en dit zonder Problemen. Op dat moment trad zij opnieuw in het huwelijk met haar 1ste echtgenoot en kon zij ook op hem terugvallen om er tijdelijk te verblijven.

Gezien de echtscheiding en het feit dat haar ex-echtgenoot een nieuwe partner heeft, kan zij op dit moment niet op hem terugvallen. Bovendien heeft zij sinds 2003 het land verlaten en ook haar enige en korte terugkeer naar China dateert reeds van 2008, 15 jaar geleden.

Het feit dat verwerende partij ook blijft teruggrijpen naar gedateerde informatie bevestigt nogmaals dat verwerende partij onzorgvuldig met het dossier is omgegaan. Men kan er niet vanuit gaan dat verzoekster opnieuw bij haar ex-echtgenoot kan aankloppen voor op vang gezien zij reeds enige tijd gescheiden leven en de echtscheiding ook werd bekrachtigd.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (1947/83), 12 maart 1984).

Men stelt tevens dat zij handelde in strijd met de openbare orde. Verzoekster werd nooit strafrechtelijk veroordeeld en kan/kon dan ook geen actie terzake ondernemen. Het is voor haar onmogelijk om voor een nietigverklaring van een huwelijk herstel in eer en rechten aan te vragen. Dit betreft een burgerlijke procedure en zal ten allen tijde aan haar verweten kunnen worden zonder dat verzoekster hiertegen nog verweer kan voeren. Bovendien benadrukt verzoekster dat dit huwelijk wel degelijk oprecht was (cfr supra).

Verzoekster is van mening dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofdte van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoekster de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat haar aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar zij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar China om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Verzoekster haar verblijf en haar integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoekster bevinden zich immers in België! Bovendien verblijven de kinderen van verzoekster in België en heeft zij in China niemand meer om op terug te vallen. Er wordt gemotiveerd dat zij in 2008 ook kon terugkeren zonder enig probleem, doch laat wel na te motiveren dat zij bij haar toenmalige echtgenoot kon verblijven naar aanloop van het huwelijk. Ondertussen leven partijen reeds 10 jaar gescheiden (sinds zijn repatriëring in 2013) en heeft haar toenmalig echtgenoot ook de echtscheiding opgestart gezien hij een nieuwe relatie heeft.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering)

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Zij kan toch niet terugkeren naar China om aan te tonen dat zij in China in een mensonwaardige situatie terecht komen.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Deze beslissingen schenden de motiveringsverplichting

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster kan op geen enkele manier uit de beslissingen afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid, haar doorgedreven integratie en langdurige procedure(s) geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kan leiden tot regularisatie van haar verblijf.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden."

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie van haar verblijf kunnen vormen!

Men haalt de redenen opgesomd in deze alinea zelf reeds aan om de onontvankelijkheid aan te tonen. Gezien verwerende partij deze elementen zelf reeds aanhaalt in de onontvankelijkheidsfase, is het zeer onlogisch om mee te delen dat deze enkel in de gegrondheidsfase kunnen aanvaard worden.

Zo wordt in de onontvankelijkheidsbeslissing verwezen naar het arbeidscontract dat verzoekster heeft gehad. Hiervan werd meegedeeld dat

"We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, ze slechts bij huidige aanvraag 9bis enkel een arbeidsovereenkomst voor die dateert uit 2004. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde. "

Zij heeft echter met deze arbeidsovereenkomst gewerkt van 2004 van 2013, tot op het moment dat haar verblijfsrecht werd ingetrokken. Gezien zij 9 jaar bij dezelfde werkgever tewerkgesteld was, is het ook zeer logisch dat er maar 1 arbeidsovereenkomst wordt neergelegd.

Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoekster.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Bovendien blijft men aan verzoekster haar schijnhuwelijk verwijten. Verzoekster weet dat haar tweede huwelijk nietig werd verklaard maar blijft verdedigen dat dit wel degelijk een oprecht huwelijk was. Zij huwde ook pas 2 jaar na haar echtscheiding, op verzoek van haar kinderen, met haar 1ste echtgenoot.

Gezien zij geen strafrechtelijke veroordeling opliep, is het voor haar zeer moeilijk om een aanvraag tot herstel in eer en rechten in te dienen, zij heeft nooit de intentie gehad om de Belgische overheid te misleiden en zij zal zich ook nooit kunnen verdedigen tegen deze argumentatie, terwijl een persoon die strafrechtelijk veroordeeld werd steeds de mogelijkheid heeft om zijn strafblad te wissen.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem. Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoekster op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar zij recht op heeft, zodat verzoekster kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat zij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis in diende teneinde geregulariseerd te worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verblijft al meer dan 2 decennia in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dit werd hierboven ook reeds aangehaald.

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Deze beslissingen schenden het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden zijn die een aanvraag in België mogelijk maken en dat de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangetoond, doch door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Er is geen actueel onderzoek in het land van herkomst in hoofde van verzoekster gevoerd!

Men weigert een onderzoek te voeren gezien verzoekster geen begin van bewijs zou hebben voorgelegd m.b.t. haar problemen in China. Het is echter algemene kennis dat de Chinese overheid zijn eigen bevolking, doch ook buitenlanders afluistert via social media en elektronica. Gezien dit algemene kennis betreft, leek het voor verzoekster niet nodig om hiervan begin van bewijs te leveren.

Door dit niet te onderzoeken of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Men verwijt verzoekster dat men naar algemeenheden verwijst en geen begin van bewijs voorlegt, doch verwerende partij heeft zelfs geen onderzoek gevoerd.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

De beslissing schendt hoorplicht

Verzoekster werd niet gehoord vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in haar belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend.

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik in een mensonterende of vernederende situatie terecht te komen in haar land van herkomst en kan dan ook niet terugkeren. Zij verblijft ondertussen reeds meer dan 20 jaar op het Belgische grondgebied. Zij heeft ziele de taal eigen gemaakt en vreest dat zij geïssereerd zal worden door de regering na haar lange afwezigheid. China is een land dat haar burgers controleert en monitort via social media en hun online activiteiten. Verschillende mensenrechtenorganisaties bevestigen dat de controle die China over zijn burgers uitoefent, buiten proportie zijn.

Deze controle reikt ver. Verschillende sites zijn geblokkeerd, via technologie wordt men afgeluisterd. De situatie in China is alles behalve rooskleurig. Het Chinees regime wil de controle, die ze over hun burgers uitoefenen, terug uitbreiden en dit is één van de meeste repressieve autoriteiten die er momenteel zijn.

De vrijheid van de burgers wordt hierdoor steeds meer en meer ingeperkt. Een controle over een bepaalde bevolkingsgroep kan enkel wanneer hiertegen geen opstand gebeurt. De controle reikt zeer ver en gaat over (social) media en persoonlijk leven. Er worden sites geblokkeerd. Zij dulden dan ook geen tegendraads gedrag.

Verzoekster verblijft reeds lange tijd in België en zij heeft een verwestering doorgemaakt. Hierdoor zal de controle over verzoekster vermoedelijk worden en zal zij een bedreiging vormen voor het Chinees regime. Gelet op haar verblijf in België, zal zij hieraan niet kunnen wennen en kan zij onmogelijk terugkeren.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft in België een onderkomen bij haar kinderen en kleinkinderen. Indien verzoekster dient terug te keren, zal verzoekster in de armoede terecht komen gezien zij daar niet meer kan terugvallen op personen die voor verzoekster kunnen zorgen. Haar familie woont in België en zorgt hier al jaar en dag voor haar. Zij heeft al haar andere familieleden en kennissen 20 jaar geleden achter gelaten en heeft hier sindsdien er geen enkel contact meer mee. Hierdoor kan zij hen dan ook onmogelijk aanspreken om voor haar te zorgen.

Zij zal als alleenstaande vrouw dienen terug te keren naar China. Zij heeft er niets of niemand meer die voor haar kan zorgen. Alle eerdere contacten die zij in het verleden had zijn verwaterd en zij kan hen dan ook onmogelijk aanspreken en/of bij hen terecht. Ondertussen werd tevens de echtscheiding uitgesproken tussen haar en haar ex-echtgenoot. Die relatie is onmogelijk geworden en ook daar kan ze derhalve niet langer terecht.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar China.

Verzoekster heeft schrik in mensonterende of vernederende situaties terecht te komen in haar land van herkomst en kan niet terugkeren.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de situatie voor verzoekster wel degelijk erbarmelijk is indien zij dient terug te keren.

Indien zij dient terug te keren, zal zij terugkeren als alleenstaande vrouw en zal zij op niemand kunnen terugvallen.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een onderkomen.

Verzoekster verblijft al sinds 2003 in België en is in 2008 een laatste maal en slechts zeer kort in haar land van herkomst geweest

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat Individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het ziele opnieuw vestigen in het land.

Ten tweede, minderheden ondervinden specifieke moeilijkheden bij het vinden van toegang tot hulp.

Verzoekster dient als alleenstaande vrouw terug te keren.

Ten derde blijkt dat de hulp voorzien door de overheid waarschijnlijk ontoereikend is.

Dat een terugkeer naar China onmogelijk is voor verzoekster gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Zij is in 2003 in België toegekomen.

Verzoekster valt als gezin, dit met haar kinderen, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar China vormt dit een ernstig moeilijk te herstellen nadeel en dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). Haar kinderen verblijven in België en hebben legaal verblijf en de Belgische nationaliteit.

Zij kan dan ook niet terugkeren naar China, gezien zij haar land van herkomst niet meer kan betreden zonder het risico en de vrees voor haar leven.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Het artikel beschermt zowel het privé- als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder door wegen.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Uit het dossier kan niet afgeleid worden dat dit naar behoren werd uitgevoerd.

In het dossier van verzoekster dient men rekening te houden met:

- Haar langdurig, deels legaal, verblijf
- Haar blijf van integratie
- Het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd
- Legaal verblijf van haar kinderen, kleinkinderen,
- Tewerkstelling en tewerkstellingsmogelijkheden

Verzoekster heeft twee zonen die in België verblijven en die tevens de Belgische nationaliteit hebben. Haar zoon Yang heeft ondertussen een eigen gezin, samen met zijn echtgenote en 3 kinderen. Zijn echtgenote beschikt tevens over een verblijfsrecht in België.

Het is haar zoon Yang die tevens zijn moeder in huis heeft genomen na de scheiding waardoor zij sindsdien deel uitmaakt van zijn kerngezin.

Verzoekster beschikte gedurende ettelijke jaren, over een Belgische verblijfstitel. Zij verblijft hier reeds sinds 2003 en heeft dan ook een leven uitgebouwd op Belgische bodem. Dit is een vaststaand feit waarmee ten voile rekening moet mee gehouden worden.

Verzoekster verblijft momenteel bij haar zoon Yang en zijn gezin, zijn echtgenote en 3 kinderen van resp. 11, 7 en 4 jaar:

- S. Y. Q. (..), geboren op 10.01.2012 te Deurne
- D.B. (..), geboren op 17.05.2016 te Deume
- N. J. Y. (..), geboren op 24.08.2019 te Brasschaat

Het volledige gezin van haar zoon beschikt over een verblijfsrecht en haar zoon beschikt reeds over de Belgische nationaliteit. Hetzelfde geldt voor haar andere zoon.

Ze mocht ondertussen ook een nieuwe kleindochter verwelkomen, nl. P. N. L. (..), geboren op 09.11.2021. Volgens artikel 205 van ons burgerlijk wetboek blijven kinderen, ook indien zij gehuwd zijn, levensonderhoud verschuldigd aan hun ouders en eventuele grootouders. Ook schoonzonen en schoondochters zijn in principe onderhoudsplichtig ten aanzien van hun behoeftige schoonouders.

Verzoekster heeft momenteel geen eigen middelen of inkomsten waardoor zij in een staat van behoeftigheid leeft en beroep doet op haar zoon om een menswaardig leven te lijden. Hierdoor wordt de afhankelijkheidsrelatie tussen moeder en zoon reeds aangetoond.

Indien verzoekster dient terug te keren naar China, zal dit een schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar China.

Bovendien heeft zij een eigen sociaal leven uitgebouwd, in de nabijheid van haar familie. Zij heeft van 2004 tot 2013 tewerkstelling gehad. Hierdoor heeft zij een grote vriendenkring uitgebouwd. Bovendien heeft zij zich ondertussen het Nederlands eigen gemaakt.

Om haar integratie te bespoedigen heeft zij, naast een tewerkstelling, ook verschillende inburgeringsactiviteiten afgewerkt waardoor zij momenteel beschikt over een attest van inburgering en certificaten Nederlands.

Voor verzoekster is het dan ook niet mogelijk in China een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekster zoals gesteld in België wel degelijk een hecht familieleven kan leiden met haar kinderen en diens familie, die momenteel instaat voor de opvang en zorg van verzoekster.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoekster, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst."

2.20. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.21. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.23. Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In beginsel moet de verwerende partij dan een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

2.24. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen haar argumenten herhaalt zoals ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. Evenwel heeft de verzoekende partij met haar betoog geenszins een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk gemaakt. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing die eveneens dienstig geldt voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

2.25. Zoals voorts onomstotelijk blijkt heeft zij via haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij kunnen inlichten over alle elementen die zij nuttig achtte en waaruit volgens haar blijkt dat zij niet terug kan naar het herkomstland. De verwerende partij heeft deze aanvraag behandeld alvorens over te gaan tot het treffen van het bestreden bevel. Er blijkt niet dat de verwerende partij bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

De Raad van State oordeelde voorts ook dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden indien verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij met haar betoog geen schending van de hoorplicht aannemelijk.

2.26. De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond. De Raad verwijst voor zover als nodig nogmaals naar de bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER